

Mùa Xuân Bên Ấy...

Thái Kim Lan Mưa đầu trông xuống đầu nguồn Mùa xuân tắm tức bên triền mây trôi (Bùi Giáng) Đêm đã sâu hơn giờ thường...hình như cái đêm trước ngày lên đường thường sâu hoắm như thế...vì giấc ngủ không an... thấp thỏm màu đen lún xuống quầng thâm của mắt như chìm vào vũng lầy bùn non của cơn lụt vừa qua...Giấc ngủ chập chờn quẩn quanh, lảng đãng những ý tưởng gần xa không rõ nét... Những lúc như thế tai thường lảng nghe và nhận rõ tất cả những tiếng động trong đêm. Đêm mùa đông, trời không gió, con phố Bạch Đằng bên hữu ngạn sông Hương như rỗng ở hai đầu, im vắng lặn la trên đường, nghe như dừng lại chần chờ trước mỗi ngưỡng cửa những căn nhà ngủ say, rồi lẩn vào trong bóng cây hột mác bên bờ sông, thăm thẳm như bị hút vào khoảng không chơi vơi trên sông ...Cơn im lặng trải ra đột ngột vào lúc quá khuya, bởi vì tiếng động hàng xóm chung quanh nơi khu phố này lịch kịch từ sáng cho đến tối đã ngừng hẳn, nó cho biết đêm đã rất sâu...như đang rình giờ sáng, ngày mai đi...rời Huế... Thì đi, không nên dây dưa như những lần trước, dứt khoát mà đi, đừng có nhớ nhung lồi thối kiểu Huế, nhớ này nhớ nọ mất công, lòng dạn lòng như thế, nằm nghiêng cánh gối, như chuẩn bị một thể hồ hững với mọi ngổn ngang có thể có vài giờ sau... Rồi bỗng...- có hẹn không mà lại đúng hẹn đến thế không ngờ ? - lách tách trên mái ngói những tiếng dài ngắn không đều, nhịp khoan mà vội vã như muốn đến trước cơn gió thốc chạy theo, âm vang nhỏ nhẹ trong giấy lát mơ hồ như tiếng phân trần không muốn làm rộn giấc ngủ của con người, rồi thoáng sau không chút kiên dè, mưa ào ạt sạt sào trên mái ngói : Mưa! Mưa Huế thường đến như thế giữa giấc ngủ nửa đêm, nửa ồn ào đánh thức nửa vỗ về cơn mộng triệu đang say. Ai ngủ mê thì chỉ cần trở mình, nghe thú vị êm ấm trong chăn đến cùng với tiếng mau sầm sập, còn ai đang thao thức thì đành ôm mưa vào lòng ngao ngán chờ ngày sáng ra. Mưa! mưa về giữa khuya là đề tài muôn thuở của Huế...mà quả tình mưa đêm của Huế da diết lạ thường. Tiếng mưa trên mái ngói nhà Huế âm vang cũng khác mưa Sài gòn, mưa Hà nội, mưa Muenchen. Dù mưa chợt về mà như đã hẹn từ lâu, dù mưa vừa rơi trên mái mà nghe như đã cổ độ nghìn xưa, dù mưa đến bằng tiếng chân xa lạ, mà nghe quen thân như trăm năm bến cũ, dù mưa bay qua biển rộng bao la mà nghe gần gũi lá chuối lá cau bên hiên cũ một thời... Và cứ thế mà mưa...mà mưa...mà mưa... như mưa Huế, cho đến một lúc nào không hay, trong chiếc võng phù du chơi vơi đầu này cuối nọ ấy, hồn người bỗng đứng như bị „mắc mưa“...vùng vẫy trong lưới mưa, chìm lìm trong tiếng mưa, khó thoát. A cái cơn mưa Huế ấy, đổ ai mà gỡ được cho ra...khi đã mắc vào, nhỏ nhẹ thiết tha mà tinh quái gớm! Cứ không hẹn mà đến thật đúng giờ...cái giờ ngắc ngoai sắp lên đường xa Huế đó... thế là mưa xuống đúng thì, cứ như một lời níu áo cầm chân...và vu vơ kể lể xa gần, thủ thỉ nào là nào là, năm nay xuân sắp đến rồi, lạnh cũng qua đi, rằng không ở lại đón xuân quê hương một lần, Tết Huế thân thương như áo xanh áo đỏ một thời...Ni, đã hơn mười năm không ăn Tết, không nhớ nổi bánh chưng bên bếp lửa hay rằng, mà bỏ đi đành đi đoạn...Rằng không ở lại thêm, chỉ còn mười ngày nữa là đến Tết mà bỏ Huế mà đi ... Rõ thật lồi thối cơn mưa Huế nắn nít bên gối của kẻ sắp lên đường! lần này thì phải dứt khoát, mưa thì mặc mưa, mai lên đường, mà con mắt ráo hoảnh, mà tim lạnh tanh, mà chân quả quyết, mà tay vẫy nhanh... hãy bỏ cái thói nghe mưa náo nê, để đi là đi... Đây cơn mưa, ta úp mặt vào gối nhé và ngủ đi cái tôi Huế thường hay nhão nhẹt trong mưa ! với tấm lòng dửng dưng...ngoài kia có mưa chi nữa, thì mặc trời mưa... Lên xe khởi hành với chút lạnh sững trong lòng. Mưa cũng đã tạnh từ sáng sớm. Khí trời còn đục ngầu hơi nước, nhưng chân mây đã nhuốm được chút ánh hồng của mặt trời ngái ngủ trên Cồn Hến xa xa. Mùa đông Huế chắt chiu một chút duyên trên những lá bàng vàng đỏ loáng thoáng trên đường đi. Phượng xanh mướt xơ rơ trên đường trước khi qua cầu Trường Tiền. Sông Hương lắt phất trong sương mù. Xe băng qua con đường thuở trước là cánh đồng lúa de „ngài ngự“ dẫn đến chợ An Cựu rồi qua sông An Cựu. Bánh xe lạch cạch lẩn trên đường trốc ổ gà. Đường đi Phủ bài lần nào cũng hun hút, gần mà như xa, cây hai bên đường bất động, kiên nhẫn chờ cơn nắng dậy muộn để cựa mình. Khi xe quành khỏi khúc queo „Giàn xay“, mặt trời đã le lói chiếu xuyên qua màn hơi nước màu lam nhạt, tôi đã tưởng mình thoát nợ mưa, để rộng lòng xa Huế mà không buồn. Nhưng sự lạnh lùng không lâu hơn cái khúc queo, nó vỡ òa sau khúc queo „Giàn xay“, chưa xa nơi ánh phản chiếu của vũng nước mưa còn đọng lại trên đường, nơi đó có một mảnh trời thấp thoáng mây xanh vừa hé, bóng vài ngọn lá